

ת"פ (באר שבע) 55816-01-23 - מדינת ישראל נ' אולג סיטניקוב -נדון

בית משפט השלום בבאר שבע (בשבתו בבית המשפט המחוזי)

ת"פ 55816-01-23 מדינת ישראל נ' סיטניקוב(עציר) ואח'
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת נועה חקלאי

מאשימה
נגד מדינת ישראל

נאשמים
1. אולג סיטניקוב -נדון
2. דניס טימושין

החלטה בעניינו של נאשם 2

1. בפניי בקשת נאשם 2 לזכותו מבלי לחייבו להשיב לאשמה.

2. כנגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם 6 עבירות של אי הגשת דוחות תקופתיים במועד בניגוד לסעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ ביחד עם סעיף 88(א) לחוק המע"מ ותקנה 23(ב)(1) לתקנות המע"מ.

3. עפ"י עובדות כתב האישום נאשם 1 היה רשום כעוסק מורשה בתחום המסגרות. נאשם 2 שימש כמנהל בפועל בעוסק המורשה שרשום על שמו של נאשם 1, זאת ביחד עם נאשם 1. מתוקף היותם "עוסק מורשה" חייבים היו הנאשמים להגיש דוחות תקופתיים למע"מ ולשלם את המס הנובע מהם. הנאשמים לא הגישו במועד את הדוחות התקופתיים לחודשים 8/19; 10/19; 2/20; 4/20; 6/20; 8/20. חלק מהדוחות הוצגו באיחור ושולמו באופן חלקי, חלק לא שולמו כלל וחלק מהדוחות כלל לא הוצגו הנתונים ביחס אליהם. סכום המס הפתוח עמד על לפחות 31,175 ₪.

4. במענה לכתב האישום כפר נאשם 1 במיוחס לו, אך במועד שנקבע לשמיעת ההוכחות, הוצג בעניינו הסדר עם המאשימה, נאשם 1 הודה בכתב האישום, הורשע והוטלו עליו בהתאם להסדר שהוצג, חמישה חודשי מאסר שירוצו בחופף למאסר שריצה באותה עת, מאסר מותנה, קנס בסך 3,500 ₪ והתחייבות כספית בסך של 50,000 ₪.

5. נאשם 2 אף הוא כפר במיוחס לו בכתב האישום. לדבריו, הוא לא היה המנהל בפועל של העוסק המורשה של נאשם 1, אלא כעבד כשכיר בעסק של נאשם 1.

6. לאור כפירת נאשם 2, נשמעו הוכחות בתיק.

מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

הגב' יפה אדרי, ששימשה יועצת מס בעוסק המורשה של נאשם 1 במועד הרלוונטי.
מר יצחק סבג, אשר השכיר לעוסק המורשה של נאשם 1 את המבנה ששימש לנגריה
נאשם 1.

יוני פרץ, החוקר ממע"מ אשר גבה את הודעתו של נאשם 2.

7. בסיום פרשת התביעה לאחר שהמאשימה הכריזה על עדיה, טענה ב"כ נאשם 2 כי אין לחייב את
נאשם 2 להשיב לאשמה. לדבריה, לא הובאו ראיות לכאורה לביסוס האישום נגד נאשם 2 ועל כן,
ביקשה לפטור אותו מלהשיב לאשמה ולזכותו.

לשיטתה, גם אם היה מוכח כי נאשם 2 שימש כמנהל בפועל בעסקו של נאשם 1, הרי שמבחינה
משפטית חוק המע"מ אינו מטיל אחריות פלילית על מנהל של עוסק מורשה, אלא רק על מנהל
בפועל של חבר בני אדם.

ב"כ נאשם 2 טענה כי לא הוכח שנאשם 2 היה מנהל בפועל בעסקו של נאשם 1, לא נבחן מסלול
הכסף, לא נחקרו ספקים, לקוחות, עובדים של העסק. לא הוכח שהנאשם היה במעמד בו היה בידו
להשפיע בדרך כזו או אחרת על הגשת דוחותיו התקופתיים. רואת החשבון ציינה כי נאשם 1 הוא
שפתח את העסק וכי נאשם 2 כלל לא נתן הוראות בנוגע להנהלת החשבונות. לדברי ב"כ נאשם 2,
נאשם 1 נטל אחריות, הודה בעובדות כתב האישום המייחסות לו את היותו מנהל בפועל של העסק.

עוד נטען כי לא הוכח שנאשם 2 היה עוסק. לא הוצגה אף עסקה ספציפית שביצע, לא הוצגה אף
חשבונית ואף מסמך שמלמד על כך שנאשם 2 ביצע עסקאות ושהיה חייב בדיווח.

לדבריה, עדותו של נאשם 1 אינה מסבכת את נאשם 2, מה גם שהיא רצופת סתירות ושקרית ועל כן,
כבר עתה, יש לקבוע שהיא נעדרת כל משקל.

ב"כ נאשם 2 הלינה על כך שכתב האישום אינו מפורט מספיק, שמסמכים מהותיים נעלמו מתיק
החקירה ונתגלו רק במהלך פרשת התביעה, ובכך נפגעה יכולת של נאשם 2 להתגונן ונפגעה זכותו
להליך הוגן. בנוסף טענה ב"כ נאשם 2 לאכיפה בררנית, שהתבטאה בכך שעל אף שמעדותו של
נאשם 1 עולה כי היוזם של העסק הוא דימה, לא הוגש נגדו כתב אישום.

מכל האמור, ביקשה ב"כ נאשם 2 לזכות את נאשם 2 מבלי לחייבו להשיב לאשמה.
עמוד 2

8. בא כוח המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה ולחייב את נאשם 2 להשיב לאשמה.

לדבריה, חוק המע"מ מכיר באפשרות של הטלת אחריות פלילית על מנהל פעיל במסגרת עוסק מורשה. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה בעניין זה.

עוד טענה שהוכח שנאשם 2 היה מנהל פעיל בעסק. שכן הוא זה שיצר את הקשר עם בעל המסגרייה שהושכרה לעסק. הוא חתם כערב על הסכם השכירות של המבנה, הוא נכח בפגישות עם מנהלת החשבונות עוד בשלבים הראשונים של פתיחת התיק במע"מ, והנחה את נאשם 1 איך להתנהל אצל מנהלת החשבונות, התנהלות שאינה מתיישבת עם טענתו שהיה שכיר בלבד.

לדבריה, נאשם 1 סיפר שההצעה לפתיחת העסק הגיעה מצידם של נאשם 2 ודימה, וכי העסק לא נפתח על שמו של נאשם 2 בשל חובות שהיו לו, כי נאשם 2 הוא שגבה את כספי העסק והחשבונות הוחזקו על ידו.

9. בהשלמת טיעוניה, ציינה ב"כ המאשימה שאין מדובר במקרה חריג אשר מצדיק כבר עתה לקבוע כי אין ליתן כל משקל לעדותו של נאשם 1. עוד ציינה כי העובדה שדימה לא הועמד לדין נעוצה בהעדר תשתית ראייתית מספקת לצורך העמדתו לדין, ולא משיקולים זרים. עוד טענה, כי העובדה שבשל טעות חלק מהמסמכים הומצאו להגנה בשלב מאוחר יותר, לא פגעה בהגנת הנאשם ובזכותו להליך הוגן.

לאור כל האמור, טענה המאשימה כי יש לחייב את הנאשם להשיב לאשמה.

דין

10. לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, לא מצאתי לקבל את הבקשה.

11. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, ייזכה בית המשפט את הנאשם, בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו..."

12. משמעות הטענה שאין להשיב לאשמה היא כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט, אם בית המשפט יתן להן את **מלוא המשקל והאמון**, כדי להביא להרשעת של נאשם 2.

ככל שזה נוגע ל"כמות" אותן ראיות לכאורה לפי סעיף 158 לחסד"פ נאמר כבר ע"י כבוד השופט שמגר בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' כחלון ואח' (21.11.77)**:

"בית המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם **הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות**, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן

מאפשר הרשעה על אתר, אלא.. ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת הראיות.. מן התביעה לנאשם...

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום..".

13. המאשימה, כאמור, הביאה ראיות, גם אם דלות, לכך שהתנהלות של נאשם 2 מלמדת עליו כמי שניהל בפועל את עסקו של נאשם 1. הראיות מבוססות גם על עדותו של נאשם 1 (עדות אשר בשלב זה, ולצורך בחינת העניין, מקבלת את מלוא המשקל והאמון - ולא מצאתי כי מתקיים בעניין זה החריג אשר מצדיק כבר עתה כי אין ליתן כל משקל לעדותו) וגם על האינדיקציות האחרות כפי שפרטה המאשימה (הנוכחות בפגישות עם מנהלת החשבונות, מציאת המבנה שהושכר לעסק, וחתימה כערב על ההסכם).

באשר לטענה המשפטית של העדר אחריות של מנהל בעוסק מורשה (להבדיל מחבר בני אדם), כפי שעלה מתגובת המאשימה, ניתן להטיל אחריות מכח חוק המע"מ גם על עוסק שאינו עוסק מורשה.

14. ב"כ נאשם 2 הלינה כאמור על כך שכתב האישום אינו מפורט מספיק, שמסמכים מהותיים נעלמו מתיק החקירה ונתגלו רק במהלך פרשת התביעה, על פגיעה בזכותו להליך הוגן ועל אכיפה בררנית, שהתבטאה בכך שעל אף שמעדותו של נאשם 1 עולה כי היוזם של העסק הוא דימה, לא הוגש נגדו כתב אישום. מתשובת המאשימה עולה כי דימה לא הועמד לדין משיקולים ענייניים (העדר תשתית ראייתית לגבי אשמתו) ולא משיקולים זרים המלמדים על אכיפה בררנית. באשר להמצאת המסמכים בשלב מאוחר של הדיון, בשל טעות - אין במחדל זה כדי לכשעצמו כדי להצדיק זיכוי של הנאשם, מה גם שחקירתו של העד פרץ הופסקה ונמשכה במועד הנדחה לאחר המצאת המסמכים החסרים.

15. נוכח כל האמור, ובשים לב שבשלב זה די בראיות דלות, לא מצאתי כי ניתן לפטור את הנאשם מלהשיב לאשמה.

16. לפיכך, אני קובעת דיון הוכחות ליום 8.9.24 בשעה 12:00.

במועד זה תישמע פרשת ההגנה וישמעו סיכומי הצדדים.

ניתנה היום, כ"א אב תשפ"ד, 25 אוגוסט 2024,
בהעדר הצדדים.